

Cartea a V- a – PIATRA DE ÎNCERCARE

CAPITOLUL I - ALEGEREA NOULUI DESTIN

Revenisem la clipa de pornire sau mai bine zis la ceea ce pe patul de moarte numeam realitatea. Totuși mă simțeam atât de legată de imaginile anterioare, încât mă îndoiam că aceasta ar fi realitatea. Nu mai simțeam nici o durere în corpul acesta care mă chinuise atât. Simțeam doar o ușoară agitație. Doream să revăd cea de-a cincea viață și să-mi reamintesc greșelile personale. Doream să știu până unde am ajuns. Oare ce aveam să fiu în viața aceasta? Nu aveam decât să închid ochii și să las filmul existenței să se deruleze.

* * * * *

M-am trezit într-o încăpere luminată ciudat. Lumina foarte puternică parcă ieșea din obiectele din încăpere. Pereții parcă luminau și ei. Ochii cred că îmi jucau feste. Am privit mai atentă, căci lumina mă orbea prin intensitatea ei. Nu exista nici o sursă de lumină, cum ar fi focul sau becul și cu toate acestea nu era întuneric. Oare unde eram? Nu-mi aduceam aminte să mai fi văzut așa ceva. Totul iradia energie și lumină.

Eram uimită. Mi-am privit atunci, în căutările mele, fără să vreau, picioarele. Eram desculță, dar nu simțeam răceala pardoselii. Aș putea spune că nici nu o atingeam. Pluteam deasupra, la o înălțime de circa treizeci de centimetri. Mă simțeam perfect. Oare ce căutam aici? Adormisem și visam?

-Nu MOIRA, nu visezi. Aceasta este realitatea. Ești aici la NOI. Îți dăm voie să-ți aduci aminte și asta, pentru ca să înțelegi de ce ai avut acest destin în cea de-a cincea trăire în materie. Ai fi meritat ceva mai ușor, cu mai puține încercări. Chiar ți-am pus la dispoziție câteva variante de trăiri scurte, de copii cumiți și care la câțva timp de la naștere capătă o boală scurtă ce le cauzează moartea fizică. Puteai să alegi asta, dar tu ai vrut altfel.

-Cât de altfel am vrut?

-Ca să spunem așa, ”foarte altfel”.

-Nu înțeleg de ce. Și nu înțeleg nici cine ești tu. Nu te văd. Arată-te!

-Credeam că mă recunoști. Sunt eu, IZOBAL. Ai dreptate, ești în materie totuși. Eu sunt cel care are grijă de voi toți, ca nu cumva să pierdeți legătura cu noi.

Zicând acestea, IZOBAL apăru înaintea mea așa cum îl știam eu dintotdeauna.

-Stai draga mea! – zise el și mă ridică de la picioarele lui, unde mă aruncasem imediat ce l-am văzut. Nu trebuie să faci asta. Suntem frați, iar tu la rândul tău ai ținut foarte bine legătura cu noi. Ești bună, chiar foarte bună. De aceea, când ți s-au prezentat variantele de destin simple și ușoare, ai cerut să ți se permită ca tu însăși să cobori foarte jos în materie, să guști din toate “plăcerile materiei” pentru a te testa dacă vei putea să treci încă o dată peste încercări pe care le-ai trecut și altă dată.

-Și ce voi fi acum, IZOBAL?

-Vei fi o femeie frumoasă, deșteaptă, dar săracă, iar sărăcia te va forța să faci lucruri pe care în mod normal nu le-ai face, ținând seama de rangul tău.

-Nu înțeleg. Ce voi face? Ce voi fi?

-Vei fi obligată să te prostituezi, să furi, să minți...

-De ce totuși trebuie să fiu femeie?

-Pentru că din punct de vedere al virtuții, ai greșit mai ales ca femeie. Femeile în materie s-ar părea că sunt mai slabe din punctul ăsta de vedere.

-Eu nu cred. O femeie poate obține orice dorește în materie, cu aceste obiceiuri, mai ales prin calea sexuală.

-Tocmai asta îți spuneam și eu. FEMEIA ESTE PIATRA DE ÎNCERCARE A BĂRBATULUI. Ea este cea care poate face și desface în materie. Bărbații se lasă pur și simplu mânuți de femei. De aceea femeile sunt responsabile de marile încercări ale bărbaților. Acesta este motivul pentru care ai ales să fii femeie și de aceea ai ales să cobori atât de jos în materie, pentru că erai convinsă că indiferent cât de afundată în materie ai fi, tot te-ai reîntoarce la gradul tău de spiritualitate, încă de la primul semn al trezirii.

-Nu înțeleg. Acum chiar nu înțeleg.

-Vreau să spun că fiecare OM, în destinul lui, are posibilitatea de a primi semne din partea noastră. Atunci când își alege destinul, el este sigur că va auzi și va înțelege semnele noastre, dar mai târziu, în materie fiind, intervine uitarea. Știi tu cum și mai ales de ce. Atunci OMUL nu mai aude și nu mai vede nimic din sfera noastră și ceea ce este grav, nu mai înțelege nici măcar de ce i se întâmplă ceea ce i se întâmplă. Eu de obicei mă zbat foarte tare pentru ca voi, frații mei, să nu primiți învoire de la TATĂL CERESC să vă modificați destinele în mai greu. Și așa vă este destul de greu.

-Dar la mine ce a fost?

-La tine a fost cu totul altceva. Tu ai cerut și ai obținut. TATĂL CERESC știa că poți, așa că te-a lăsat. Nu puteai să cazi prea rău.

-Deci la a cincea viață eu voi fi o piatră de încercare pentru frații mei?

-Da, dar mai ales pentru alții, căci ai cerut să fii printre necunoscuți.

-Din alte neamuri? – am întrebat eu speriată de alegerea mea.

-Nu numai. Nu te speria, vor fi și frați de-ai tăi, dar nu dintre cei din grupul tău de viață.

-Mi-e teamă deja.

-Vei avea de luptat și împotriva fricii în această viață. Eu știu că ai trecut cu bine. Uită-te și ai să vezi și tu! Pot să-ți mai spun că BUNUL IISUS a fost cel ce a dorit să te ajute în mod deosebit și te-a vegheat pe tot parcursul acestei existențe.

-BĂTRÂNE IZOBAL, cu ce am meritat eu atâta dragoste?

-Acum nu înțeleg eu întrebarea ta. Cum, tu te întrebă de ce te iubește BUNUL IISUS sau de ce te iubesc frații tăi? Ei bine draga mea, ei te iubesc pentru că ei înșiși reprezintă dragoste. E felul lor de a exista. Și tu ești la fel, doar că ai uitat. Poți să spui că tu nu iubești?

-Ba da și eu iubesc. Dar eu întrebam cu ce am meritat dragostea LUI și a fraților mei.

-Frații tăi te iubesc, pentru că îți sunt frați și mulți sunt în stare de sacrificii mari, chiar și pentru cei ce nu sunt din propriul grup de viață. Sunt în stare de exemplu, cum va fi cazul acestei încarnări ce-ți este destinată, deși nu sunt din grupul tău de viață, în momentul în care înțeleg că tu nu îi auzi și nu-ți înțelegi îngerii păzitori, să coboare ei înșiși la încarnare pentru a te ajuta să treci peste handicap.

-Fac ei asta pentru mine? De bună voie? E minunat!

-Și tu ești minunată. Ești SPERANȚA ce nu trebuie să moară. Ești DORINȚA DE MAI BINE, ești ÎNSĂȘI DRAGOSTEA, ești ADEVĂRUL în persoană.

-Îmi încerci orgoliul?

-Nu MOIRA. Încerc să te fac să înțelegi de ce ești iubită de frații tăi. Ei au nevoie de tine, cum și tu ai nevoie de ei.

-Dar EL? De ce mă iubește EL, BUNUL IISUS?

-Pe vremea când erai ucenicul LUI iubit, cel ce era Petru L-a întrebat ce soartă îl așteaptă, iar EL, BUNUL IISUS i-a răspuns: "Urmează Mie!". Și Petru a murit pe cruce,

răstignit, însă cu capul în jos. După ce a întrebat de soarta lui, Petru l-a văzut pe ucenicul cel iubit și a dorit să afle și soarta acestuia, însă răspunsul nu a venit la fel de clar, căci BUNUL IISUS i-a spus: “Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează Mie!”. Auzind acestea, apostolii au considerat că Ioan nu va muri niciodată, însă EL nu a spus asta. De fapt, apostolul Ioan, în caz că nu-ți mai aduci aminte, a fost singurul care nu a murit în chinuri ca ceilalți, ci de bătrânețe.

-Tot nu înțeleg de ce mă iubește.

-Eu nu-ți pot explica mai mult. Dacă EL nu a dorit să explice, eu nu pot nici atât cât a spus EL. Dar la câte ți-am spus pot adăuga că EL, vorbind despre plecarea LUI din lume, spunea că-L va ruga pe TATAL CERESC să trimită “un alt Mângâietor, ce va să fie cu voi în veac”, acesta numindu-se “Duhul Adevărului”. Acesta îi va învăța pe ceilalți și le va aduce aminte despre tot ce i-a învățat EL, BUNUL IISUS. Acum ai înțeles?

-Cred că da, dar trebuie să mă mai gândesc.

-Nu încerca să treci prin filtrul rațiunii ceea ce trebuie să înțelegi cu sufletul!

-Greu de făcut ce-mi ceri tu, BĂTRÂNE, am zis eu obosită.

Ceva ca o greutate imensă mă apăsa și parcă și cădeam, sau parcă ceva ca un resort mă trăgea spre înapoi. Da, mergeam spre corp. Oare cât timp trecuse? Chiar nimeni nu intra la mine în cameră? Eram muribundă și nimeni nu intra să mă vadă, să mă vegheze? Cum era posibil? Asta era realitatea sau cea unde BĂTRÂNUL vorbea cu mine? Dar oare ce vorbise BĂTRÂNUL cu mine? Uitasem. Of și cât aș fi vrut să nu uit! Dar oare ce mai doream să fac? Doream să văd în continuare. Doream să știu de ce am mai fost în stare.

* * * * *

Deja imaginile începuseră să mi se perinde prin fața ochilor. Era pe înserat și eram într-o clădire întunecoasă, într-o încăpere unde o femeie se chinuia să nască. Durerea ei mă durea și pe mine, căci vibrația ei era și vibrația mea. O priveam cum se chinuia și nu mă puteam opri să nu gândesc: “Cât de frumoasă este, chiar și în durere!”.

O voce mai groasă tocmai spunea: “Mai ai puțin. Uite, deja i se vede capul. Hai, că mai ai puțin!”. În clipa aceea, două mâini albe-argintii mă apăsă în trupul micuței ce tocmai se năștea. Odată intrată în acel trup, m-am simțit ca într-o închisoare. Trupul era mult prea mic pentru mine. Mă durea și din această cauză am țipat. Nu mă mai duruse de mult. Auzeam o voce blândă ce îmi spunea: “Să nu uiți! Când am să-ți dau semn, să te trezești! Așa ai promis, așa să faci!”.

Vocea era așa de blândă, că mă liniștisem. Eram conștientă că eram din nou prizoniera cărnii, a trupului pe care încă nu puteam să-l manevrez așa cum doream, deși chiar eu însămi îl construiseam. Speram că totul era fără greșală și că îmi construiseam un corp perfect.

-Vai, ce fetiță frumoasă ai! – spuse din nou vocea mai groasă. Pot spune că este mai frumoasă ca tine. Cu cine ai făcut-o de a ieșit așa de frumoasă?

La auzul acestor cuvinte eram mulțumită. Confirmarea sosise imediat. Totul era perfect din punctul de vedere al fizicului. Speram să nu fi dat greș în ceea ce privea intelectul. Trebuia să fiu deșteaptă, chiar foarte deșteaptă...

-Să sperăm că va fi și deșteaptă, mai zise bărbatul ce vorbise și mai devreme.

Auzindu-l, m-am simțit obligată să-l privesc. Îmi citea gândurile sau se simțea obligat să-mi confirme trăirile? Cine era oare? L-am privit, dar nu l-am recunoscut. El însă mă mângâia pe căpșor.

-E atât de frumoasă! Uite ce ochi albaștri are! – zise el și mă ridică de pe măsuta pe care fusesem așezată, pentru a mă arăta mamei.

-Mă bucur că e frumoasă. Sper că va fi și sănătoasă, deșteaptă și norocoasă.

-Ce nume îi vei pune? – mai întrebă bărbatul.

-Nadina.

-Auzind numele, am vibrat. Îmi plăcea. Era un nume frumos. El, bărbatul, mă privea și mă ținea în brațe.

-Cu cine ai făcut-o?

-Nu știu nici eu bine. Știu doar că nici unul dintre bărbații cu care am fost nu ar recunoaște că el este tatăl, iar eu nu pot spune cu siguranță că unul dintre ei ar fi cel adevărat.

-Ce ai de gând să faci cu fata? Nu mi-o dai mie?

-Acum, după ce am văzut-o? Nici gând! De fapt nu ți-aș fi dat-o nicicum. E a mea. A crescut în mine. Face parte din mine.

-Bine, dar cum ai să o crești? Cu ce ai s-o hrănești? Cu ce ai să te hrănești tu? Eu știi bine că sunt căsătorit de atâția ani. Soția mea, deși o iubesc și mă iubește, nu poate face copii. Dă-mi tu această zeiță! O vom adora. O vom iubi, cum nimeni nu a mai fost iubit, iar tu vei fi liberă să trăiești așa cum dorești.

O clipă, până să aud glasul mamei, mă îngrijorasem. Dacă mă dă, ce se va alege de destinul meu? Ce va fi? Dar răspunsul sosi așa cum știam că trebuie să vină.

-Nu pot să v-o dau. E a mea și sunt a ei. Ce va fi cu mine, va fi și cu ea. Și DUMNEZEU, dacă a trimis-o la mine, va avea grijă să aibă tot ceea ce merită să aibă, așa cum a avut și de mine până acum. Sunt absolut convinsă că vom trăi foarte bine împreună.

-Eu unul zic să te mai gândești! Știi bine cât sunt de bogat. Pot să te fac bogată și pe tine. Ți-aș da suficienți bani, cât să nu mai fi obligată niciodată să-ți practici meseria...

-Nu știu de ce trebuie să mă jignești. Eu nu am nimic de vânzare. Dacă am făcut ce am făcut, află că am fost obligată să fac pentru a supraviețui, dar să știi că de vândut mi-am vândut trupul, nu și sufletul. Eu am înțeles un lucru esențial pentru mine. Pot fi atinsă, murdărită, pângărită doar pe trup. Sufletul însă este curat, căci eu nu m-am depărtat de credința neamului. Nu am găsit o altă soluție până acum, am fost dusă cu vorba, am fost folosită, dar era vorba de mine. Ceea ce-mi ceri tu acum este să aleg pentru alt suflet, ce mi-a fost trimis în grijă.

-Așa este. Alege cum este mai bine pentru fetiță! – zise doctorul.

-De unde să știu eu ce este mai bine? DUMNEZEU a ales pentru mine și pentru ea, căci EL mi-a trimis-o.

-Ești nemaipomenit de încăpățânată! Eu zic să te mai gândești! Te las singură cu fetița. Ține-o! E a ta, dar gândește-te ce poți să-i oferi tu!

Zicând acestea bărbatul ieși din încăpere, lăsându-ne pe amândouă în același pat. Mama mea mă mângâia ușor pe frunte și mă săruta pe amândoi obraji.

-Să nu-ți fie teamă micuțo, mama nu o să te dea! Ea te iubește și te dorește de când și-a dat seama de existența ta. De fapt, știi tu mai bine ce avem noi două de făcut. O să ne descurcăm. Eu o să muncesc orice pentru a te putea crește. O să te duc acasă la noi. Știi că avem o casă. Este esențial să ai un acoperiș deasupra capului. Apoi este nemaipomenit de bine să fii sănătos, restul venind de la sine. Închide ochii frumoaso și visează la lumea de unde vii tu! Acum, cât mai poți.

După aceste cuvinte imaginile au început să se deruleze mult mai repede. Probabil că treceau zile întregi cu viteză. M-am văzut luată de mama și dusă într-o casă mult mai sărăcăcioasă, unde locuiau mama și fratele ei. Bătrâna mamă era o femeie urâtă, dar nu rea. Fratele în schimb era frumos ca și mama, dar era tare rău. Avea tot soiul de obiceiuri proaste. Poate dacă nu ar fi fost el și obiceiurile lui proaste, munca mamei și a bunicii ar fi fost suficiente pentru a trăi onorabil. Dar exista și fratele mamei și existau și obiceiurile lui.

Îi plăcea foarte mult vinul. Era cea mai mare bucurie a lui să primească de la cineva măcar un degetar de vin. Dacă era un pahar sau o sticlă, era și mai fericit; însă după ce licoarea din pahar se termina, el, fratele mamei, devenea violent, căci setea lui era de nesăturat. Atunci venea la bunica sau la mama după bani. Dacă nu i se dădeau imediat, începea bătaia. Le bătea la fel și pe mama mea, cât și pe a lui, fără discernământ.

Mama mea, pe care o chema Ileana, mă dusesse în camera noastră. Casa avea mai multe camere. În total cinci camere locuibile. Toate aveau intrarea direct de afară, din curte, fără a avea corespondență între ele. Fiecare cameră avea o ușă și o fereastră pe care soarele intra din belșug, căci era orientată spre vest și practic de la prânz doar norii îl mai puteau opri să ne lumineze casa. În acea lumină galbenă-aurie, totul părea mai frumos și mai plăcut.

Vedeam în imaginile ce se derulau atât de rapid cum toți se agitau pe lângă mine și cum trupul îmi creștea pe zi ce trecea. Eram sănătoasă și frumoasă. Capul era ca de păpușă. De fapt, toți cei ce mă cunoșteau așa mă numeau.

Bătrâna mea bunică, deși urâtă la față, avea un suflet tare bun. Ea s-a îngrijit ca eu să fiu încreștinată, așa cum o cerea datina. Eram mulțumită, căci totul decurgea conform planului. Nu aveam condiții nemaipomenite de trai, dar aveam tot timpul să mă rog TATĂLUI CERESC și eram sigură că nu voi uita niciodată să mă rog și că greșelile mele nu vor fi niciodată atât de grave încât să fiu părăsită de frații mei ce mă aveau în grijă și cu atât mai puțin de BUNUL IISUS.

Viața în materie trecea relativ ușor și repede, punctată doar din când în când de certurile mamei cu fratele ei, Marinică. Eu însă eram fericită că nu pierdeam legătura cu cei de alături, cu frații mei. Aveam doi îngeri păzitori care erau foarte buni cu mine. Mie mi se părea chiar că sunt prea îngăduitori. Eu însămi nu eram așa de îngăduitoare. Eu îmi găseam tot soiul de curențe și de greșeli imaginare. Ei însă mă linișteau, aducându-mi aminte în tot timpul că așa este viața în materie, că odată intrat ca spirit în corpul de carne trebuie să mănânci, să vorbești, să gândești, să muncești sau mai știu eu ce; nu poți să te rogi tot timpul.

Îmi era greu să accept una ca asta, dar nu aveam încotro. Trebuia să trăiesc iar experiența asta. Cei doi îngeri erau foarte apropiați în tot timpul, dar mie îmi plăcea mai mult îngerul bărbat. Mi se părea mai înțelept decât femeia și chiar mai frumos. Îmi plăceau hainele lor albe și luminoase. Fata era frumoasă ca toate femeile din neamul nostru de OAMENI, dar nu-i puteam trece cu vederea unele scăpări în aflarea informațiilor. Ea aducea informațiile puțin schimbate față de cele pe care le aducea bărbatul. Eu însămi primeam informațiile ca el, căci nu uitasem totul. De aceea eram puțin supărată pe ea sau mai bine spus nu prea aveam încredere în ea, căci nivelul meu spiritual era superior nivelului ei. În rest totul mergea de minune, timpul trecea, iar corpul meu creștea, dându-mi voie cu vremea să mă relaxez, căci mă obișnuisem din nou cu povara cărnii.